

ТЕЦИ, ТЕЦИ КРИВА РИЈЕКО!

Још се сјећам њива и шљивика,
мог Тутњевца и мог Угљевика.
Старе куће, уџерице мале,
успомене тамо су остале.

У туђини туга мира не да,
још се сјећам ја тог погледа.
Са познатог Ђуринога штаба
гдје је често водила ме баба.

**Теци, теци Крива ријеко,
теци, теци ти далеко.
И поздрави све те људе
за Тутњевцом који жуде.**

Који жуде да се врате,
За Тутњевцом да не пате.
Причај причу, причу цијелу
о најљепшем ријеко селу.

Па у причи засузе ми очи,
морам опет у Тутњевац поћи.
Да погледам воћњаке и њиве,
успомене моје да оживе.

**Теци, теци Крива ријеко,
теци, теци ти далеко.
И поздрави све те људе
за Тутњевцом који жуде.**

*Душан Јовичић,
Угљевичка Обријеж*